

ществят, желаят ли го, освъщават ли ползата от него? То ва са въпроси, на които трябва да отговорим една година след проведени в училище експеримент за самоуправление съвместно с дружинния съвет, ученическият комитет и учителския съвет.

Прочуванията по въпроса, споделяният опит и направените съдържателни изказвания

говор, а — съвършено грешен отговор и 5 не могат да отговорят. Будни недоумение големият брой на пионерите с приблизителен и неверен отговор — 70 на сто от общия брой.

В приблизителните отговори се среща обяснението за ДПО „Държавна“ или пък „Дружинна организация“. Още повече че анкетата бе проведена след тържественото приемане на чав

— това е прекрасно, но доста точно ли е само то? Делничната и целенасочена ежедневна работа, простото и земно моти израже на дейността в пионерската организация — ето къде се крие неизползваната от нас възможност.

(Следва)

Малина СТОИЛОВА

детските заведения, притежават голям обем от знания. Но хармоничното развитие на личността предполага не само знания, а и умения. Едно от тях е самостоятелността. Самостоятелно да се облича и умива, да се държи правилно на масата при хранене, да може да ги подрежда моливите и тетрадките. Още в предучилищния възраст децата трябва да уме

ношение към училището. Не случайно знания, получени без радост, се усвояват много потрудно. Затова много е важно родители и учители да помогнат с всички сили и средства на първокласника, тръгнал по дългия и нелек път за усвояване на знания.

Петруджа ЛАЗАРОВА

детска учителка

1818 година. В махала Бърдо на село Вакарел пред къщата на дядо Нено и баба Гена стои натрварена кола. Ведно с най-належащата покъщнина върху колата са седнали едно момиче и четири момчета — Петър, Стой, Томан и Марин. За последен път техните сълзи оросяват родната земя. Подгонени от кърджалийското брем, запрещащи скръпнащата кола с двата вола, тръгват за мечтаната земя на Дядо Иван. Село Задунаевка на слънчева Бесарабия приютава бежанците и става за тях втора родина.

През 1965 година вакарелският общественик-родолюбец Спиридон Спиридонов установи редовна кореспонденция с учителя Георги Апостолов от Задунаевка. Плод на тази дружеска връзка са сведенията за вакарелци-преселници, за контактите, които Христо Ботев установява по време на престоя си в Задунаевка като учител с живеещите там вакарелци. Благодарение на тази кореспонденция стана известно и едно стихотворение на поета „На кладенче, на изворче“, публикувано за първи път в бившия окръжен вестник „Софийска правда“

В Задунаевка живеят само жители от български произход: преселници от Търново, Сливен, Стара Загора, Вакарел и други места. Почти всички вакарелци живеят на улица „Христо Ботев“, която преди се наричала Вакарел. Всички те носят фамилията Вакарелкови, по-късна трансформация на Вакарелски сведения за което дава академик Державин Влади

яние на този процес е оказал румънският език

Както бе посочено по-горе, дядо Нено и баба Гена имали пет деца. За дъщерята Георги Апостолов не дава никакви сведения. Вероятно е починала рано. Потомството на дядо Нено новите синове е обединено в 30 семейства и наброява по данни на Апостолов от 1965 година около 130 човека.

На 29 август 1865 година в деня на християнския празник „Отсичане главата на св. Йоан Кръстител“ (стар стил) поетът-революционер Христо Ботев пристига в Задунаевка. Установява се на квартира в къщата на сина на дядо Нено Томан Вакарелков. Много скоро Ботев става любимец на всички вакарелци в Задунаевка и особено на Томановия син Иван Вакарелков, с когото остава свързан до края на живота си Ботев учи на четмо и писмо не само децата, но и възрастните. В неделните дни учителят извежда учениците си в гората и ги упражнява в стре

лба. Воден на седенки от братята Вакарелкови, често беседва с хората, декламира стихове на Пушкин, четене нелегална литература. Ето какво разказва за този период от живота на поета-революционер учителят Атанас Сибов: „Веднъж, след занятия, намянах у него. Той живееше у Томан Вакарелков в една малка стая. В стаята имаше малка масичка, на която се намираха парченца хляб и сирене, неговата обичайна храна. Над масичката бе поставена една дъска, която служеше за поличка на книги. На поличката бяха подредени съчиненията на Пушкин, Лермонтов, Херцен, Чернишевски, Дюролюбов, Нисарев и други. Ботев лежеше на късо креватче и вгълбен в четене, не ме усети. Когато го попитах какво четеше, той ми издекламира Пушкинското стихотворение „Деревня“.

В Задунаевка Христо Ботев организира и ръководи революционен кръжок. Чете пред

членовете на кръжока нелегална литература, говори за победата над царизма и самодръжствието. На първи май 1867 година произнася остра революционна реч, в която призовава народа да не вярва на поповите и да се бори за свободата и щастието си. Предаден от Саву Терзи, Ботев е принуден да напусне Задунаевка, след като няколко дни се крие в пещта на Костадин Бянов,

сват на Томан Вакарелков. След като се установява в Измаил, Ботев не прекъсва връзките си с Иван Вакарелков; свързва го с руските революционери Нечаев и Успенски. Данни за революционната дейност на Вакарелков могат да се дамерят в „История руско-българских революционных связей“ (конца шестидесятих годов девятнадцатого века“.

През април 1876 година Иван Вакарелков заедно с Кольо Сиридолов получават писмо от Ботев да отидат в Румъния. Двамата тайно преминават румънската граница, но не успяват да се свържат с Ботев и така не вземат участие в четата му.

Днес, 170 години по-късно, потомците на дядо Нено и баба Гена са обикновени съветски граждани, които тачат паметта на предците си, обичат своята прародина и свято пазят спомените за гениалния поет-революционер Христо Ботев.

Станислав ВЛАДИМИРОВ

ЗА КОНКУРСА

НАРОДНАТА ПАМЕТ РАЗКАЗВА

ПРЕСЕЛНИЦИТЕ ОТ ВАКАРЕЛ

ОБЯВА

БАЗА ЗА ПОДДЪРЖАНЕ НА АВТОМАГИСТРАЛА „ТРАКИЯ“

ТЪРСИ ДА НАЗНАЧИ

ШОФЬОРИ НА „ИФА“ — 3
ПЪТНИ РАБОТНИЦИ — 5
МЕХАНИК — 1

ПОМОЩНИК-ГОШОФЬОР НА „ЧАВДАР“ ТАВТОМОНИ

СПРАВКА